

V spomin mlademu pesniku J. Voljč-u.

Odplul v svetà si oceán
Ob rosi mladi čil in čvrst,
Strt vračaš se zvečer v pristán
Iskat miru sred grobnih vrst ..

Jesen je tu. Zvenel je cvet,
In nežen ž njim si sam zvenel;
Zvenel zató, da v Bogu spet
Na vekov veke boš cvetel.

Težkó, vem, pustil si zemljó,
Težkó prijateljev si krog,
In pesmi pustil si težkó,
Ki dal Ti peti jih je Bog.

Te nežne Tvoje pesmice,
Ki nisi jih v življenju spel,
Žalujejo ubožice,
Da si jih s sabo v zemljo vzel.

Saj v grobu mrzlo je, tesnó,
In mrtvo Tvoje je srcé . . .
Oj, kdo pod hladno naj zemljó
Umeje gorke speve té ?

Takó mi mislimo. In Ti . . .
Se blažen z raja nam smehljaš,
In nova pesem Ti kipí,
Ki samo Ti jo peti znaš:

„Zaman je moj bil kdaj napor,
Da našel vzora bi odsvit,
In zdaj, ah zdaj, mi vzorov Vzor,
Bog sam vse čase bo očit.

Tu Vir sem poezije uzrl,
Ki z živo vodo me pojí
Ki Svoje je Srce odprl,
Da me z ljubeznijo blaží.

V brezumnosti mi dejete:
Umrl sem mlad — nesrečen sem;
Ne veste, ne umejete,
Da v Bogu slej jaz večem sem!“

Angelar Zdénčan.

LISTJE IN CVETJE.

Iz zaklada naših pregovorov.

17. Vsak vé, kje ga čevelj žuli.

Velika dobrota je dobro obutalo. Tega še vsi ne veste, ker niste sami skusili. A jaz pa vem, kako hudo je bosemu hoditi po robatem kamenju in po trnjastih tleh, pa morda še celo o velikem mrazu. A le dobro obutalo nas more zadovoljiti. Slabi čevlji pa so tudi velika nadloga. Že večkrat sem videl otroke, ki so se zjutraj milo jokali in solzili, ker niso mogli obuti svojih premajnih čevljkov; zvečer pa so zopet stokali in se kremžili, ker se niso mogli sezuti. A tudi po dnevi so kaj občutno okušali, kaj zná